

ved at stikke en Kæp ind i det; der maa bringes andre Midler i Anvendelse for at faa det til at gaa rundt igen.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen) udtalte, at Majsens kunde stige i Pris. Det ærede Medlem benægtede ikke, at der kunde blive Majs nok, og at vi ogsaa kunde faa Skibe nok, men Prisen kunde stige paa Grund af den danske Valutas Fald. Dertil vil jeg sige, at hvis det sker, at Majsens gaar op til en Cifpris af 45, medens Bygget ligger fast — det er jo ikke sandsynligt, at det sker, men lad os sætte, at det sker —, saa er der lukket med det samme. Det er Fordelen ved disse Forslag, at hvis der skulde fremkomme en Stigning i Majsprisen, eller Bygget falder, saa lukkes der ogsaa. Det er indrettet saaledes, at den Fare slet ikke kan forekomme.

At man skulde udstede Rabatmærker efter Lægeattest, maa jeg fraraade, da der ogsaa er bemidlede, ja, rige Folk, som kan møde med Lægeattest, og det var sikkert ikke det ærede Medlems Mening — jeg tror ikke, det vil være rigtigt — i Kornloven at komme ind paa at give Regler for, hvem der er bemidlede, og hvem der er ubemidlede. Det var muligt, hvis man stod ved Begyndelsen af en Kornlov, at give billigt Hvedebrød, men at komme ind paa et saadant System her, vil jeg ikke anse for heldigt, og skal der gives Hjælp til ubemidlede syge, bør det formentlig ske paa anden Maade end gennem Kornordningen.

Formanden: Da det er magtpaaliggende, at første Behandling af denne Sag afsluttes i dette Møde, tør jeg maaske henstille til de Medlemmer, som herefter begærer Ordet, at fatte sig i den størst mulige Korthed. Jeg tror, det vil være i Overensstemmelse med Tingets Ønske.

Johan Hansen: Jeg skal gerne følge den ærede Formands Henstilling.

Til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Piper) vil jeg sige med Hensyn til den dyre Administration, at det forekommer mig ganske ligegyldigt for det danske Samfund, om Pengene bliver betalt af Forbrugerne paa den ene Maade eller paa den anden Maade, naar Pengene skal gaa med til Administration alligevel. Jeg vil hævde, at Varerne ikke har været synderlig dyrere, maaske endda billigere end i den frie Omsætnings Tid. Jeg fik ogsaa slaaet fast ved det ærede Medlems Bemærkning, at

det, jeg havde sagt, var, at Prisen paa Brødkorn i Aar ikke var højere, end den var i Fjor, til Trods for, at der paa Papiret staa 42—44 Kr., men da ansaa jeg ogsaa den Pris, Kornloven hjemlede, for passende.

Angaaende Bemærkningen om, at den radikale Regering kunde have stillet Forslag om at standse Importen af Varer, ved vi, at der fra den radikale Regerings Side med Støtte af mit Parti i Foraaret blev stillet Forslag, som tog Sigte paa at standse den overflødige og unyttige Import. Vi har siden set, at Danmarks Handelsbalance Maaned efter Maaned er forringet med 100 Mill. Kr. Det er et Tal, der taler et tydeligt Sprog, og det havde været klogt, om Rigsdagen for fuld Alvor havde optaget dette Forslag og søgt at gennemføre det, saaledes at nogle af de 100 Mill. Kr. pr. Maaned var blevet reduceret ganske artigt. Det er vist rigtigt, at Lævefoden er højere nu end før. Jeg husker saaledes, at man under Rationeringen paa forskellige Omraader spændte Livremmen ind, og det havde været klogt, om de Danske endnu havde haft den spændt ind i Stedet for at løsne den for saa bagefter at skulle spænde den ind igen; saa gør det mere ondt.

Socialdemokratiet er ikke Modstander af en saa stor Eksport som muligt; det, vi vil, er blot, at den Eksport, der foregaar, skal være lønnende for Landet. Jeg sagde før, at jeg tror ikke, man ved at omsætte Vaarsæd til 55—56 Kr. i dyrisk Produktion ser Pengene igen. Jeg tror heller ikke, at den Majs, man i Fjor importerede til 30—40 Kr., og som blev omsat til Flæsk, for hvilket vi fik 3 Kr. 30 Øre til 3 Kr. 50 Øre pr. kg, var nogen Gevinst. Den Slags Import og Eksport maa vi sikkert hellere undvære.

Den højtærede Landbrugsminister henviste mig til, at Amerikanerne stod med 100 Sælgere, naar vi stod med 8—10 Købere; men saa vidt jeg kender Amerikanerne — og det er kendt for de fleste —, forstaar de paa en udmærket Maade at faa en bestemt Pris for den Vare, de sælger; gennem Truster og Sammenslutninger forstaar de at indrette sig saaledes, at de Priser, de faar for Varerne, staa i Forhold til, hvad de vil have. Det forekommer mig ogsaa, at Andelsselskabernes Op-gave gaar ud paa at faa Organisationerne saa store som muligt for ad den Vej i Fællesskab at skaffe deres Medlemmer de bedst mulige Betingelser; det er det samme, vi vil gøre samfundsmæssigt, et lille Land